

LIBERTATEA

Foaie pentru săteni și muncitori, întemeiată la Orăștie în anul 1902

Director:
Pr. IOAN MOȚA

Apare în
fiecare JOI

Abonamentul: pe 1 an 120 Lei;
pe 6 luni 60 Lei; pe 3 luni 30 Lei

Un exemplar
1 Leu

Scrisorile și banii
se trimit la: București,
Calea Victoriei, 63

Solia noastră dragă, — la datorie

PE UNDE AU TRECUT. — UNDE SE GĂSESC.

Plecarea ei așa a fost; că înainte de plecare, ei au cerut Ministrului Spaniei la București, dlui Prat Y Soutzo, rămas credincios naționalștilor și care s'a lăpădat de guvernul — să înștiințeze guvernul cel nou al Spaniei, în frunte cu Generalul Franco, despre ce doresc acești copii ai sufletului românesc: nu numai să ducă o sabie Generalului erou Moscardo, ca închinare a sufletului românesc și latin dela Dunăre vitejiei celei atât de dârze spaniole, ci ei însuși să intre, după aceea, în rândurile luptătorilor, pentru ca așa, cu sporit curaj, izvorât din înfrățirea sufletelor latine dela Dunăre cu cele dela Pirinei, să ducă înainte mai puternic valul de curățirea Spaniei de trimișii lui Satan cari au năpădit'o.

Și guvernul Generalului Franco, le-a răspuns tot prin credinciosul său Ministru Soutzo, că primește cu plăcere imbiemântul fraților Români și va da bravului lor conducător, Generalului Cantacuzino comandă peste o Divizie pe front, iar pe însoțitorii săi îi va așeza la locurile ce li-se cuvîn după gradul avut în armata românească.

Acestea le-a spus lor dl Ministrul Soutzo în vizita ce ei i-au făcut-o înainte de plecare, dându-le și scrisoare de bună recomandare către șeful său, Generalul Franco și guvernul național din Burgos.

Atunci solia cea cu suflet închinat luptei pentru biruința Crucii lui Hristos, s'a dus la Biserica Sfântul Ilie-Gorgani, unde s'au mărturisit și s'au împărtășit cu sfintele taine ale Domnului, s'au cuminecat.

Iar Generalul întorcându-se la casa sa, și-a făcut testamentul, — un testament de toată frumusețea, sprijinit și în viitor celor mai nobile scopuri.

S'a hotărât drumul pe unde să meargă: Pentru a nu merge pe drumul, în cari să vadă prea multe mutre de ale închinătorilor la mamonul comunist, — au ales un drum din cele mai curate naționaliste și creștine: din România, au trecut prin punctul de graniță Grigore Ghica-Vodă, în Polonia, Cracovia, de aci prin Germania peste Berlin până la Hamburg, la țarmul mării, — iar de aci pe vapor creștin până la Lisabona, și de aci iar cu trenul spre orașul Burgos, unde e azi scaunul guvernului celui nou al Generalului Franco.

— Înainte de plecare, co-mandantul lor legionar, dl Corneliu Z. Codreanu, le-a dat, celor ce nu-l aveau, câte un talisman, semn scutitor de nenorociri, și anume câte un Săcușor cu pământ sfânt, — e pământ adunat de ei, cam la începutul mișcării și a luptelor lor studențești: de pe mormântul Eroului Avram Iancu, dela Tebea, de pe al lui Mihai Viteazul dela Turda, de pe al lui Ștefan cel Mare și Sfânt dela Suceava, și amestecat laolaltă, apoi învălit în sfinte rugăciuni și stropit cu aghiazmă în Biserica mare din Iași... Din acest pământ se dă legionarilor celor bine credincioși, într'o punguliță de pânză, cam o lingură de pământ, pe care ei îl poartă legat la gât, pe piept, ca sfânt talisman scutitor de rele.

Săcușor de acesta au primit și cei 8 ce au plecat în Spania, apoi o Iconiță a Sfântului Arhanghel Mihail Biruitorul, pe care o avea la sine d. Codreanu; iconiță ce l'a păzit de stătea rele în luptele prin cari a trecut de 14 ani, și un șteguieț național, care să falfăie și el lângă steagul mare spaniol, în creștineasca luptă pentru Cruce și Neam.

— Așa au plecat ei Marți în 24 Noemvrie.

De pe drum am primit Luni în 30 Nov. cărți postale, iscalite de ei de toți, cu Generalul în frunte, puse Sâmbătă în 28 Nov. din marile port german Hamburg unde așteptau plecarea. De aci au luat vaporul spre țarmul Spaniei, trecând pe lângă coasta Franței în jos, până la țarmul spaniol. Au ajuns la acel țarm la 1 Dec., luând de acolo trenul spre Burgos, — de unde drumul — PE FRONT.

Pe când se cetesc aceste șire, ei vor fi acolo, unde comandamentul luptătorilor spanioli, le va fi poruncit, unde-i va fi împărțit.

Nădăjdum să primim raport, fe cât de scurt măcar, pentru „Libertatea” de Crăciun.

O TĂCERE CU TÂLC... Fapta asta a legionarilor „Totul pentru Țară”, nu place — nu putem ghici că de ce?, — vechilor partide politice, și de aceea, deși acești vrednici fii ai neamului, ar vrednici măcar o pomenire cu laudă, marile foi de partid par'că s'au înțeles între ele, așa tac, tac, tac,

ȘTIRI POLITICE Și Italia

se apropie de Japonia. După legătura statorită între Germania și Japonia, împotriva „comunismului” (numai, crezi?), — a încheiat și Italia o înțelegere, prin care ea recunoaște stăpânirea mai nouă a Japoniei peste statul nou, rupt din China, Manciuco, — în schimb Japonia recunoaște stăpânirea Italiei asupra Abisiniei. Pentru acest lucru, Italia, face parte și Japoniei la lucru și scoatere de câștig după lucrul său în întinsa Abisinie, — în care se găsește multe bogății, numai să știe să le căute. Apoi și Italianii și Japonezii, asta o știu.

— 0 —

Aci au ajuns lucrurile în Franța..

Ziarele dela 1 Dec., aduc următoarea știre mult mai grăitoare, din Franța:

Conducerea partidului socialist-comunist din orașul Lens, a hotărât să lăse lupta de stăpânire a ziarele naționaliste franceze (în Franța). În acest scop, trimișii acestui partid au cumpărat la 28 Nov. toate numerele ce veniseră spre vânzare la Lens din ziarul naționalist „Gringoir”, și le-au dus în piața mare și le-au dat foc, în mijlocul unor huiduiri spumegătoare la adresa acelei gazete și a credincioșilor ce o cetesc!

E cam același lucru ce se făcu în primăvară la noi, nu într'unul, ci în zeci și zeci de orașe din țară, când se puneau pe rug gazetele ticăloase bolșevice-comuniste, ca Adevărul, Dimineața și Distrizatele lor soațe.

Totuși ce deosebire între la noi și în Franța. La noi sufletul mândru românesc dădea foc criminalilor gazete cu suflet stricat, strein, — pe când în Franța, sufletele înstrăinate îndrăznesc a pași în acest fel față de ziarele apărătoare a națiunii franceze! Iaca unde au ajuns Francezii dând voie duhului rău străin a se atinge, neoprit, de sufletul francez. Ne mândrim a fi mai buni!

asupra întregului lucru. Dacă undeva o mașină calcă un cățel în drum, vezi „raport” prin cele ziare; despre acești Români însuflețiți și duși în lume de un gând bun, gând care să aducă o vorbă bună pentru neamul și țara noastră, care, iaca, măcar prin câțiva fii ai săi, își arată sufletul său, într'o luptă de care răsună lumea și de care atâră norocul sau nenorocirea a zeci de țări și popoare, — despre asta „înțeleptele” noastre gazete... tac. Căci nu place celor cu ochii după strălucirea stelei cu șase colțuri, și francmasonilor...

Semn cam grăitor...

Dragostea lor de țară...

Trenul nostru plecase din gara Grigore Ghica-Vodă spre granița românească dinspre Polonia, spre Suyalin. Pe coridorul minunatului vagon nemțesc, auzim tânguirile unei femei care nu mai conținea să se vaită în gura mare. Era de dimineață și lumea, trezită din somn, se strângea în jurul acestei femei care era binisor îmbrăcată, vre-o nevasă de negustor. Aproape despletită, cu ochii pierduți, se cățina pe picioare, gata să cadă, mergând dela un capăt la altul al vagonului și spunându-și tuturor călătorilor necunoscuți, nenorocirea ei, într'o limbă nemțescă stricată:

„De-acum n'am de ce să mai trăiesc, mai bine să mor”...

Tânguirile femeii nu mai conțeneau. Lumea, cât și conducătorii de tren, se întrebau ce a pășit nenorocita. Unii spuneau că i-s'au furat banii, alții spuneau că a înebunit. Până la urmă, printre suspine, cu glasul sfîns, pierdută cu totul, ne lămurii asupra nenorocirii ei: era o Jidancă poloneză, plecată de curând în Palestina pentru a se așeza acolo, părăsind pământul polonez în care se născuse. Dar cei din Palestina, din cine știe ce pricină, n'au lăsat-o să rămână acolo ci au silit-o să se întoarcă în Polonia, în țara de naștere a ei și a strămoșilor ei, așadar în patria ei, în pământul ei strămoșesc polonez. Iar nenorocirea femeii era că pierduse fericirea cea mai mare, Palestina, spre care o îndreptase cel mai ferbinte vis al vieții ei, visul de a se așeza în „țara făgăduinții”.

Acum, când doar câțiva kilometri o mai despărțeau de Polonia, durerea femeii la gândul că va pași din nou pe pământul ei de naștere, era atât de mare încât a sculat din somn pe toți călătorii, ca și cum voia să-i cheme în ajutor, s'o sprijinească în nenorocirea ei prea mare.

Așa anti-semiți, poțrivnici Jidanilor, cum suntem, trebuie să recunoaștem toată mărăștia acestei suferințe. Era o femeie tânără care, ca aialea femeii ale noastre, putea și ea să caute în viață doar plăcerea și desfătarea ușoară, stearpă de orice gând, de orice grijă, de orice chin, de orice vis pentru neamul ei! Dar ea, Jidanca de pe coridorul vagonului, găsea că viața ei nu mai are nici un rost, că ei de-acum

nu-i mai rămâne decât să moară. Căci pierduse pământul Palestinei. Despre orice neam ar fi vorba, trebuie să recunoaștem frumusețea frăirii cuiva numai în neam, pentru neam, cu inima robită de visurile și dorurile neamului său. Recunoaștem deci mărăștia durerii acestei Jidanci pe care soarta a adus-o să-și mărturisască suferințele focmai legionarilor români plecați să lupte în Spania împotriva visului Jidovesc.

Dar această întâmplare ne dovedește încă odată lipsa oricărui legături sufleteste a Jidovimii cu pământul pe care s'au născut, în mijlocul diferitelor popoare. Jidanii n'au nici o dragoste pentru țara în care au văzut pentru prima oară lumina zilei și în care nu trăiesc decât cu inima străină pentru a face averi de pe spînarea popoarelor creștine. Toate legăturile lor sufleteste, toată dragostea lor, toate visurile lor, sunt în altă parte, despărțite de viața popoarelor creștine. Ei sunt așadar STREINI. Străini de sufletul, de pământul și de inima noastră, așa cum ne dovedea adineaori plângerea de moarte a Jidancii poloneze care pășea pe pământul polonez ca pe un loc de osândă și de blestem.

În asemenea inimi streine, asemenea oameni, sunt azi

CU EI vrea scriitorul român Sadoveanu să lucreze, prin „Adevărul” și „Dimineața”, la zidirea sufletului românesc, la luminarea poporului nostru asupra datoriei sale față de viitorul Neamului românesc, față de Dumnezeu și față de pământul strămoșesc al Românilor...

25 Noemvrie 1936 (prin Polonia, în drum spre Spania).

ION I. MOȚA

Și la Lemberg

Arătam în numărul trecut, că în Varșovia s'au petrecut aspre ridicări de pumni a studenților creștini, împotriva celor evrei... La două zile cețeam, că la fel s'au ridicat și studenții poloni din Lemberg, contra „colegilor” evrei. Pau izgonit din Universitate și i-au bătut, apoi au spart ferestrele mai multor negustori Jidani. — Se trezesc tot mai bine popoarele creștine, înțelegându-și rostul și văzând unde le duce „îndelungata lor răbdare” față de vrășmașul lui viclean și lucrător cu venin, evreul.

